

telse, Sygekasser, Ulykkesforsikring og lignende er indført, idet det har staaet Lovgivningsmagten klart, at der i det borgerlige Samfund var Brøst, Ulemper, Mangler, som man maatte raade Bod paa. Paa lignende Maade gaar det med vort kirkelige Samfund, Folkekirken. Her er der virkelig Brøst og Mangler, som der trænges haardt til at faa raadet Bod paa. Det er i Virkeligheden en Plet paa vort folkekirkelige Samfund, at Folkekirken Præster ere tvungne til, have som Embedspligt at vie og velsigne Forbindelser, om hvilke Kirkens Herre har udtalt Fordømmelse, at maatte velsigne ikke alene Forbindelser af fraskilte, men saadanne Utilbørigheder, som naar Skøgen møder for Præsten med sin Alfons. Jeg har før talt om dette i denne Sal, og jeg skal ikke gentage det. Naar man fæster sit Øje paa disse Kirkens Brøst, synes det mig, at det maa staa enhver alvorlig Mand klart, at her er Tiden inde til, at der maa foretages en Reform.

Det, vi da ville med det her foreliggende Lovforslag, er at gøre en Adskillelse mellem det borgerlige Hverv, som Præsten har, og det kirkelige Hverv, som han har, naar han vier Brudparret. Nu staar han her som den borgerlige Embedsmand paa Statens Vegne og slutter disse Forbindelser, og samtidig staar han som Kirkens Embedsmand paa Kirkens Vegne og velsigner disse Forbindelser. Her ønske vi at gøre en Adskillelse, saa at det borgerlige bliver lagt uden for Kirken, bliver taget bort fra Præsten, og at det kirkelige alene bliver Præstens Sag. Naar det kirkelige alene er Præstens Sag, bliver Kirken stillet saaledes, som den bør stilles: frit, og saa blive Borgere ogsaa, naar de møde i Kirken, stillede, som de der bør stilles: frit. Kirken staar da over for denne Sag, som den staar paa andre Omraader: med Tilbud og ikke med Paabud og Tvang. Det, vi ønske, er, at Kirken skal være saaledes stillet, at den kan give sit Tilbud til Landets Borgere, til Folkekirken Medlemmer og sige: Kom, vi ville velsigne Eders Ægteskab. Vi ønske, at Kirken her skal staa ganske paa samme Maade, som den staar med sin Daab og sin Nadver: frit. Et Tilbud skal det være til Landets Borgere. Om de ønske denne Velsignelse, kunne de møde, og saa er Kirken villig til at give den. Vi have ikke Daabstvang her i Landet. Landets Borgere kunne undlade at lade deres Børn døbe, selv om de ere Medlemmer af Folkekirken. Vi

have heller ikke Nadvertvang eller deslige. Vi ønske, at Kirken skal stilles paa samme Maade i denne Sag. Men ogsaa Landets Borgere ønske vi stillede frit. Nu er det jo saaledes, at Folkekirken Medlemmer ere tvungne til at søge denne Vielse, søge Kirken for at faa deres Ægteskab stiftet. Selv om de maaske agte den Velsignelse, som gives i Kirken, meget ringe, ja selv om de maaske foragte den, komme de dog tii Stede, fordi Lovens Tvang er over dem, og faa deres Ægteskab stiftet paa denne Maade — medmindre de ville træde ud af Folkekirken, hvad der jo er en anden Sag. Men saaledes som Stillingen er her i Landet, at mange borgerlige Ting ere sammenknyttede med de kirkelige, er det ikke saa lige en Sag for Folk at træde ud af Folkekirken. Det, man skulde naa ved Reformen, er altsaa, at Kirken stilles frit, og at Landets Borgere stilles frit.

Nu siges der, som der blev sagt i 1897, da Sagen blev vedtagen her i Tinget: Hvorfor skal man foranstalte denne Bekostning og denne Ulejlighed for alle Landets Borgere, naar det dog ikke er over hele Landet, at der er stærkt udpræget Trang til at faa denne Reform ført igennem? Dertil vil jeg svare, foruden hvad jeg alt her har peget paa, at føle vi os som Landets Borgere, føle vi os som et Samfund, som Medlemmer af Folkekirken, maa vi hjælpe til at faa disse Mangler bort, og saa maa vi bære den Ulejlighed og den Bekostning, det kan blive — jeg skal straks komme ind paa at vise, hvor ringe den i Virkeligheden er — for at gøre den Uret god, som her virkelig er til Stede. Det er en af mine Opfordringer til det høje Tings Medlemmer, at de ikke alene ville være med til at vedtage denne Reform, men at de, naar Reformen er vedtagen, ogsaa ville være med til at bringe den Oplysning ud i Landet, som sikkerlig tiltrænges, nemlig Oplysningen om, at hvad der her er sket, er sket for at raade Bod paa den Ulykke og Daarlighed, som vi have i vor Folkekirke, og det er ethvert Medlems Pligt at bære den Smule Byrde, som i den Anledning kan paalægges.

Men Byrden er ikke saa stor. Thi hvori bestaar den Bekostning og Ulejlighed, som der tales saa meget om? Ulejligheden bestaar i, at de paagældende i Fremtiden for at blive gifte skulle søge en Ægteskabsforstander, inden de gaa til Kirke for at faa deres Ægteskab indviet. Lovforslaget gaar ud fra, at en saadan